

(המשך מעמוד 53)

סניף הבנק. מתברר שתופעת הסאדו הולכת ותופסת את מקומה בישראל. לא רק בין מבלי פאבים, לא רק בין חברי זרוקים בגיל העשרה. להיפך. רוב הפונים לחנויות מין הרוכשים איבויים גילויים, לקיום סכס סאדומאזוכיסטי, הם הרוקם אנשים מבוגרים יותר, מבוססים ובעלי עמדות בכירות.

„מרבית הפונים לחנויות שלי, הרוכשים איבויים סאדומאזוכיסטיים, מוגדרים כמעל הממוצע, מסכרי שלום ורוקן, בעל רשת חנויות מין. בין הלקוחות יש אנשי צבא בכירים, מנכ"לים של חברות ואף אישתיקי שורת ידוע.

התהליך כמעט תמיד קבוע: בהתחלה נכנסים לחנות ורוכשים חוברות מין סאדומאזוכיסטיות. אחר כך מבקשים קלטות של סאדו רך. בדרגות מתחילים לקנות אביזרים רק לאחר שני השלבים האלה.

אני יודע על כמה חברות סאדו בארץ של אנשים שבאים למיפגשים קבועים של סאדו. בחברות האלה יש זוגות נשואים, יש

תמונה מחוברת מיקצועית מי' ווהוג?

פנויים ופנויות. יש הרבה פחות בני זוג נשואים, שכן ההוג שלהם לא רוצה מין כזה. אלה בדרך כלל יזמינו משהו באופן פרטי.

לחברות הסגורות האלה קשה מאוד להיכנס. הסלקציה קשה. מועמד לכניסה לחבורה כזאת עובר ממש ועד לקבלה. נבחרים הם עמר הכלכלי והעיסוק. מקפידים לברוק שהי אדם לא חולה בנפשו, אלא פונה מתוך רחף ברישליטה. רוב החברות האלה עוסקות בסאדו רך. אני יודע רק על חברות אחת שעוסקת בסאדו קשה יותר, אבל גם הוא, בהשוואה לחול, עדיין עדין.

חדר קטן ברירה בתל-אביב. על השולחן כמובן החרד וזרק מכשירי לוויה, שאלי מחובר מכשירי דיאודו. מכניסים קלטת, הכל מתיישבים. כבר המפריים הראשון אפשר להבחין בקלות שהסרט בלתי ינייני לצפייה לאנשים בעלי קיבה רגישה. מי שלא מורגל לצפות בטוב כזה של סרטים, אבל יש לו קיבה חזקה יותר, מחוויר אחרי מכסימום שלוש דקות נוספות. סרט של סאדומאזוכיסט קשה אין מין. רק התעללות פיזית. אין גבול לרימז יוז החולני. בחורה נתלית בפטימותה כשר שרות עבות לתיקרת החרד. לחזה מוחרדות מחטים. היא נאנחת בהנאה. זוהי רק התחלה. בסופו של הסרט הבחורה נרצחת באכזריות. שלום ורוקן. בארצות הברית ובגרמניה הסרטים האלה מוסרתיים בזמן אמיתי. הם לא מבויימים. בארצות הברית יש קבוצות סאדומאזוכיסטיות שחוטות אנשים.

הסרטים נקנים ויסיים. הביקוש עולה על ההיצע. כבר כמה שבועות שחטרים לנו איבויים סאדו. כל יום באים אנשים לבקש

ולברר מתי כבר יגיעו חרשים. כל אדם רביעי שנכנס לחנויות מין מבקש משהו הקשור בסאדו. האיבויים המבוקשים ביותר הם כמיר בן חוברות וקלטות. אחריהן באים השוטרים ותגורות מיוחדות כשיריה ישראלית הגוף. אלה הן הגורות שניתנות למשיכה ויצורות חיכוך עד כדי חתכים בעור.

„מוצר פופולרי נוסף הוא רסן לפה שיש לו חגורות משיכה. ניתן להתייחס לכזה הוג כמו לחיה ולהובילו ממקום למקום. ניתן, באמז צעות הרסן, למשוך את הראש לאחור. זוהי שליטה ברמה גבוהה, כשמושכים בראש לא חור. מוצר נוסף הם אויקים. אי אפשר לברוח, אי אפשר להתנגד בזמן שמכים בטוט או קושרים לכיסא. יש קפיצים מיוחדים לפיטמות. הם נראים כמו אטניכביסה.”

חלוקה ברורה

מיפגשים סאדומאזוכיסטיים יש חלוקה כמעט ברורה — מי שאוהבים לקבל, להיות נשלטים ומושפלים ומי שאוהבים להשפיל, להכאיב ולשלוט. במישור הליניווי הגדולים יש בחורה מיוחדת, עם כל הציוור, שיהיה ברור, היא רק נותנת, לא מקבלת. עונים באחד המישרדים. כמעט ולא פונים למישרדיליווי למין כזה, למרות שזה מתחיל להתפתח. עיקר הקשר למיפגשים סאדומאזוכיסטיים נעשה באמצעות מודעות בעיתון ודרך חנויות המין.

בין הפונים לקבל עזרה ליצירת קשר דרך חנויות לאיבויים יש רתיים לא מעטים. גם ערבים. נראה לי שגם הרתיים וגם הערבים רוכשים איבויי סאדו יותר לשם הסקרנות, פחות לשם המימוש בפועל, אומר ווקן.

הד"ר ריצ'ארד קורנהויזר, פסיכיאטר וסכי סולוג, מנסה לנתח את התופעה הסאדומאזוכיסטית מזווית חברתית ונפשית: יש ריבוי של ספרות פורנוגרפית מגוונת ביותר. הן בספרים ובחברות, הן בקלטות וזידיאו. ריבוי זה יוצר אצל אנשים סקרנות או תחושה של פיספוס, של משהו שעוד לא נוסה. רוב האינשים מתגרים מעצם הצפייה או השיחה, לא מעשייה פיזית.

לסאדומאזוכים יש שני קצוות. נקצה אחת ישנו הסאדומיסט, קרימינאלי, נפשע הבא לידי ביטוי בתקיפה, ברצח או באונס. במיקרים אלה אין צד מאזוכיסטי. הסאדומיסט יחפש קורבן מזדמן לסיפוק ייצור.

הנקצה השני הוא המתון יותר, העדין, הסימבולי. מסתפקים בהתבוננות באיבויים כמו שוט או אויקים, או נגיעה בהם, אך לא עושים בהם שימוש בפועל. אם יש שימוש, הוא מאוד מינימלי.

מה באמת קורה בקשר סאדומאזוכיסטי? זהו סוג של פעולה המבוססת על תחושת סיפוק מעצם הדומיננטיות וההכנעה המוחלטת של בן הזוג. הצורך להשתלט על בן הזוג ובידוך זו להגיע איתו לקשר. כמובן שזהו קשר מאחי פאתולוגי. עצם השליטה הטוטאלית על בן הזוג היא היוצרת הנאה, לאו דווקא הכאב הפיזי. אצל המאזוכיסט, הכאב הפיזי מגביר את הנאה והריגוש. במיקרים העדינים מספיק למאזוכיסט הסמל של הכאב, הוא כבר יכול לחוש באמצעות הסמל את השאר. מאזוכיסט קיצוני יותר יהיה חייב לחוות גם את עוצמת הכאב עצמו. זהו השיי לוב של התענוג והכאב.

בשני המיקרים אלה הן רמות שונות של התפתחות או חוסר התפתחות נפשית ומינית. סאדומיסט ומאזוכיסט הם למעשה שתי סטיות המשלימות זו את זו, הנגטיב והפוזיטיב של אותה התמונה. הן בקצה המתון, הן בקצה הקרימינאלי. בשניהם יש מן הסתייה. בשניהם צריך לחפש את מקור הבעיות.

הכל נעשה בתדרי חררים. הכל חוקי. ניתן לרכוש את הציוור, ומה שאתה עושה בניתך אינו מעניין איש. תופעה, אולי חריגה, אבל קיימת. לא תמיד קשר כזה נגמר טוב.

(המשך מעמוד 15)

לתחיה. שוב תהיה (במוקדם או במאוחר) גרמניה מאוחדת, שוב תיקרע הנשמה הגרמנית בין מערב ומזרח, בין רוסיה וצרפת (ור אמריקה). בתוקף הגיאוגרפיה שלה, ובתוקף האופי הגרמני שעוצב על ידי גיאוגרפיה זו, תהיה גרמניה עכשווית מרכז המעצמה האירופית הגדולה. ברלין תהיה בירת אירופה. **אם ימשיכו המגמות החיוביות לשלוט בגרמניה, תהיה גרמניה החדשה (כן, אפשר לקרוא לה, "הרייך הרביעי") כוח מאזן, אבן פינה ליציבות בין הגושים. אם לא...**

מזל לכל, רוסיה. רוסיה האדירה, המרחבים העצומים, מים, הנשמה האינסופית.

ראיתי השבוע סרט רוסי קטן — הסרט אנדר" רובליוב של הבימאי אנדר"י טר" קובנסקי, המתאר על פני שלוש שעות ויותר את המציאות של רוסיה בראשית המאה ה-15, מבנה לעיניו של צייר איקונין. רוסיה של סבלנות וסבל, של פולשים זרים (טאטארים) ורודנים מקומיים, של אכזריות אינדיקצ' ואמונה רתית אין קץ.

צריכים לראות את רוסיה זאת, מלפני 600 שנה, כדי להבין את רוסיה של היום. כי זוהי אותה רוסיה, מבוגרת יותר.

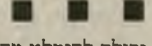
רוסיה שבשולי אירופה, השייכת ואינה שייכת, המושפעת (פיוטר הגדול) והמשפיעה (טולסטוי) — אך תמיד עולם שלם בפני עצמו, העסוק בעצמו, היוצר תרבות משלו ודת משלו.

רוסיה נקרעה בין "המערביים", שהביטו מערבה, אל אירופה העשירה והנוצצת, ובין "הכל-סלאביים", שרצו לספח לרוסיה את כל הסלאבים, ולהסתגר בעולם פנימי, קודר איכ' שהו, שכולו נשמה אצונית וחזון משיחי. זהו העולם שהתנגד בשירים ששרנו בתנועות הנוער.

הגיאוגרפיה, הכוללת את האקלים, עיצבה את הנשמה הרוסית. הגיאוגרפיה של המרחב העצום שבין מרכז אירופה והים היפאני. הוא אשר עיצב ויעצב את ההיסטוריה של רוסיה הגדולה.

מה לכל זה ולתורתו של פילוסוף גרמנייהודי מחבלהרייך, אחד קארל היינריך מארכס? לא כלום. תאונה היסטורית.

המארכסיים יחלפו. רוסיה תישאר. מיס' טיט, שקועה בעצמה. כמובן כחלק מהעולם, שהטלוויזיה הפכה אותו לכפר עולמי. היא מתקרם על הפסים אשר קבעה לה הגיי אורגאפיה, כשם שהקרונות מתקדמים על פסי הרכבת הטרנססיבירית.

אין ארץ יכולה להימלט מהגיאוגרפיה שלה.

זה חל, כמובן, גם עלינו. כמשך אלפי שנים היו היהודים עם בלי גיאוגרפיה. היתה להם גיאוגרפיה דימיני, נית, זו של התנ"ך. וכפי שאמר היינריך היינה, גם הוא גרמנייהודי: "התנ"ך הוא המולדת הייחודית של היהודים".

ברגע שקמה ההתנחלות הציונית בארץ, והחלה לצמוח אומה עברית חדשה על הקרקע של מולדת גיחת, בהחלט בלתי יניינית, תת חיל הקיום העברי להתנהל במיסגרת גיאוג' ראפית.

האידיאולוגיה אומרת שהמדינה הזאת שייכת לעם היהודי, וכך קובע בפירוש החוק הכתוב. האידיאולוגיה מובילה את המדינה לעבר גיאוגרפיה דימיני, כחלק מאירופה, כנספחת לארצות הברית. **אבל אידיאולוגיות באות והרי לכות. נשאת הגיאוגרפיה.**

מהי הגיאוגרפיה של מדינת ישראל? מה היא מכתיבה לנו? **כפי שאמר נפוליון: נא להסתכל במפה.**

(המשך מעמוד 9)

ידיחו אותו מתפקידו כדירקטור, הוא ילך. האמת היא שהם הביאו אותו למצב שלא הי' תה לו שום ברירה אלא להתפטר. כעצם הם גרמו להתפטרותו — אז איזו מחויבות יש לו כלפיהם? להצג אותו כבוגר זה פשוט לא הגון. הם הרי דרפו אותו החוצה. הביעיה של הם היא שהם חשבו שהוא יישב בבית בשקט, או שילך לבית יאבות. הם טעו בהערכת האיש'.

למחרת בבוקר, כיום הרביעי, בישר נוני מוסס לראשי המדורים בעיתון ולוועדה העיתונאים על מינויו של משה ורדי כעורך הבא, ועל מינויו שלו כעורך האחראי. באותה הזדמנות הוא גם הודיע תגיית שלא תהיה עריפת ראשים נקרב העובדים.

ועדה העיתונאים הוציא הודעה בנוסח: "אני חנו מברכים על המינויים החדשים". אחד מחברי המערכת, נוח קליגר, תפס את יו"ר הוועד, יוסף (ג'קסי) ג'קסון ואמר לו: "איך זה שהוועד לא מביע צער על עוינתו של רבנ' ג'קסי ענה לו, רב הולך למקום שמטר תו לפגוע בידעות אחרונות, ולכן זה לא בריוק מעורר אהבה".

משה ורדי, ששהה בחו"ל בעת התפטרותו של יודקובסקי, מיהר לחזור לארץ. אחת הפ' עולות הראשונות שהוא עשה ביום החמישי בבוקר, היתה לקיים שיחות פיוס עם גלילי ועם צבי קסלר. הוא הזמין אליו את גלילי, מנושא אירועי של רב במילהמת בעלי המניות, ואמר לו: "בוא נשכח את מישקעי העבר. השניים לחצו ידיים. דף חדש נפתח בידעות אחרונות. נוני הסתובב במערכת מאשר. גלילי אף הגדיל לעשות ושלה למישפחת מוסס פרחים. לאיש אין עוד ספקות מי הבוס של העיתון.

ביום החמישי נערכה גם ישיבת המערכת הראשונה ללא רב. היא נערכה בחדרו של נוני מוסס, שגם ניהל אותה. השתתפו בה, כמובן, העורך החדש, משה ורדי, זאב גלילי, ספר פלוצקר, רמי אורן ויאיר אינגבר. דף נוסף נפתח בספר העימים של ידעות אחרונות.

נוכח השינויים, מתברר שהנאמנות של העיתונאים לידעות אחרונות היא מחלטת. אפילו אנשים שבעבר הודו לחלוטין עם יודקובסקי, סבורים שאף עיתונאי בכיר אחד לא יצטרף אליו, אם ייקרא לרגל. אחד מהם התבטא כך: "להערכת אף אחד מהבכירים בעיתון לא יעזוב אם רב יקרא לו. אנשים כבר לא צעירים, ולא פשוט ללכת להרפתקה כזו. אילו הם היו עשירים כמו יודקובסקי, הרבה היו עוברים, אבל אנחנו בסך הכל שכירים".

עכשיו, מתמנים בידעות במתח רב להמי שך המלכיו של רב. הידיעות בעיתונות, המספרות על עשרות מיליוני דולרים העומי דים לרשות, גורמות שם ללחץ דים גבוה. אחד מחבריו של רב חוכך דייו כהנאה נוכח הדאגה בכניין: "נוני לא ציפה לצער כזה, ואני בטוח שעכשיו הוא מצטער. אילו היו יודעים שזה מה שרבי עשה, הם היו עושים את הכל כדי למצוא דרך להשאיר אותו".

השאלה הגדולה היא מה יעשה עכשיו רב יודקובסקי כנציגו של מקסוול בארץ. הספי קולציות רבות ומגוונות: ישתלט על מעורב. ירכוש את דבר או, לחילופין, ירכוש 50% ממניות החדשות, או לחילופין — יקים עיתון חדש.

יודקובסקי, כמובן, שותק ומסרב להתראיין. בכל מיקרה, ברור גם לו שאם הוא ירצה להביט את ידיעות אחרונות, זו תהיה מילחמה קשה מאוד, שתמשך שנים ארוכות. בנושא של התפוצות פארטיזניות, מדובר כאן, אם בכלל, בתהליכים ארוכים. אחד ממקורביו מספר: "באחת מהשיחות שלי עם רב, לפני שהודיע על פרישתו, אמרתי לו שבמקומו לא יהיה עוזב את העיתון, ומסתכן בפגיעה במוניטין שלי בגלל איזו הרפתקה. אמרתי לו שאין לו זמן לחולל את ההישגים שהוא חולל בידעות בזמנו. רב עשה חשבון, וגילה שלקח 18 לושנים, מ-1950 ועד 1968, כדי לחולל את המהפך ולהשיג את התפוצה של מעורב. יתכן שבגלל מיגבלת הזמן, שהוא מודע לה, הוא לקח את אדם ברוך לציוור".